

HIGIA

a Venus

Molt es fantaseja entorn a les estridències i rareses que la menopausa produeix en la dona, la qual sovint es veu dibuixada en novel·les de certa índole com dominada per deliris eròtics i obscens, que la inutilitzen en gran part per a la grandiosa funció social que podria desempenyar la dona en l'edat madura. Contra aquesta fantasia, es pot admetre avui que quan la dona ha dut una vida sexual correcta, sense desharmonies entre l'instint i el medi social i demés, quan el sistema nerviós de la dona no presenta predisposicions psicopàtiques, la menopausa més aviat representa aleshores una era de pau, molt sovint no assolida fins llavors; «és l'època de la collita i de l'alegria suau i cordial» (Nietzsche). Es pot afirmar, en canvi, que aquella aurèola més o menys mal intencionada, s'ha creat arran de les dones amb psiquisme alterat (una minoria relativament numerosa) i de certes solterones. Entre les primeres, es veuen casos d'intens erotisme menopausic, de pueril afany amatori, que sembla despertar-se de sobte en el terreny platònic, arribant moltes pobres dones a creure's despertar en tots els homes amors d'una anormal violència. Entre les segones, es veuen, més o menys inofensivament, traduccions d'un amor mantingut latent, i que esclata en les moixaines tan exagerades que prodiguen als animals domèstics, en deliris místics, en l'apassionament per a les activitats socials, etc., etc. Ve a representar una mena de refugi d'una maternitat frustrada... que no vol morir. Fora d'aquests casos, la menopausa es produeix en trastorns subjectius més o menys molestosos, però en general sense gran transcendència.

Es un error d'ambdós sexes el creure que no es poden tractar sense la barreja pertorbadora de l'amor carnal.

«Si vols que una dona et sigui sempre amiga, no la facis mai la teva amiga.» — **Armanqué.**

«L'amor platònic és la invasió de la idea en l'instint. L'instint amorós porta a la intel·ligència les idees amoroses. Quan aquestes idees són bastant fortes per a apagar la passió física que les produí, hi ha una preponderància de la imaginació damunt la realitat.» — **Ch. Richet.**

«L'home retret, l'ànima del qual no és porosa a les meravelles de la vida, és incapaç d'estimar.» — **Paul de Koch.**

«L'amor d'una dona verge te com a ingredients: sensacions estranyables i d'encantament en apropar-se a l'home estimat, avidesa de protecció per una persona que ella jutja superior i una «traducció» de l'amor maternal que duu tota dona en latència.» — **Paul Marhel.**

«La bellesa de les dones és la més terrible trampa que la Natura ha posat als homes.» — **Armanqué.**

Molts creuen que la indiferència i fredor sexuals i adhuc la «insensibilitat» és corrent en moltes dones. Això és una equivocació. Alguns autors arriben fins a negar totalment l'existència d'aquest tipus de dona, cosa que tampoc no és certa. El cert és que existeixen alguns casos molt rars de dones totalment fredes, com n'existeixen de sordes, de cegues, etc. Es dir, que són l'excepció.

Contra el que diuen els poetes, que canten la castitat i puresa de la coloma, aquesta és més luxuriosa que les gallines.

Segons F. Agustín, el polígam, per la seva sexualitat dèbil, no es monogamitza.

El món dels éssers vius no és més que un immens laboratori de fecunditat, d'incessant generació. La cèl·lula genera la cèl·lula, els òrgans, òrgans, l'espècie, l'espècie.

«Els escites treien els ulls a llurs esclaus perquè no es distreguessin quan feien la mantega. Hi ha persones prou bàrbares per a treure els ulls als rossinyols perquè cantin més i millor. Hom té la temptació de creure que un pensament semblant presideix l'educació que es ve donant a la dona.» — **Daniel Sterne.**

Mai la dona és més obedient i abnegada, que quan es sent estimada.

Fugiu sempre de les excitacions sexuals fictícies i buscades.